

Hồi 491

Cô chú nhất trịch

Đồ Phụng Tam như cơn gió lốc lao vào đại đường, hét to: “Đến lúc rồi”.

Lưu Dụ đang hỏi Lưu Nghị về tình hình sinh hoạt liên quan đến các thủ hạ, nghe thế liền phẫn chấn tinh thần, hỏi: “Có phải Từ Đạo Phúc nhần nại không được đã phát động công kích nhắm vào Cối Kê không?”.

Đồ Phụng Tam đến trước hai người, hai mắt lộ ra thần sắc khinh thường, đáp: “Chính xác là ngược lại, là do Tạ Diễm nhần nhịn không được xuất thành nghênh chiến”.

Lưu Dụ và Lưu Nghị cùng thất thanh: “Cái gì?”.

Đồ Phụng Tam buồn buồn đáp: “Sáng hôm qua Từ Đạo Phúc mang ba vạn binh mã tiến đến khu vực Thủy Đường cách Cối Kê ba dặm về phía tây, làm như có ý định tấn công Cối Kê vào bất cứ lúc nào. Lúc ấy Tạ Diễm chưa kịp ăn sáng, đã lập tức mặc giáp lên ngựa, còn quay sang nói với tả hữu: ‘Chờ ta tiêu diệt xong bọn mao tặc này rồi quay về ăn cũng không muộn’, bèn sắp xếp mưu lược, xong dẫn ngay hai vạn binh ra thành tấn công địch”.

Lưu Dụ và Lưu Nghị nghe thế liền trợn mắt há mồm. Bọn gã vốn sớm biết Tạ Diễm kiêu ngạo khinh địch, cho dù Gia Hưng và Ngô Quận bị mất về tay địch trong vòng một đêm mà vẫn đường đường nhâm nhi thanh đàm, không đổi cái thói danh sĩ, nhưng hai người không ngờ tới là y khinh suất đến như vậy.

Khu vực Thủy Đường ở phía tây Cối Kê tiếp nối với Vận Hà, đường đi chật hẹp, hai bên lại toàn ao hồ, lợi thủ bất lợi công. Vậy mới thấy Từ Đạo Phúc đã quá hiểu Tạ Diễm là loại người nào, cố ý dụ địch xuất thành, lập kế phá trận.

Lúc bấy giờ Giang Văn Thanh, Tống Bi Phong, Lão Thủ, Thân Vĩnh cùng hơn mười tướng lĩnh nghe tin lục tục kéo đến, đại sảnh bỗng chốc trở nên khẩn trương, ai nấy thần sắc ngưng trọng.

Lưu Nghị than: “Ôi! Diễm soái... ôi!”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: “Không cần ta nói, mọi người cũng biết hậu quả như thế nào rồi. Từ Đạo Phúc cố ý tỏ ra mình yếu, vừa tiếp chiến liền triệt thoái khỏi khu vực Thủy Đường, dụ Diễm quân tiến vào sâu, sau đó sử dụng khoái đỉnh bố trí dọc hai bên Thủy Đường, bộ hạ lấy tên cứng giáp kích Diễm quân. Diễm quân bị bức lùi lại, rối loạn trận thế,

Thiên Sư quân mai phục khắp nơi toàn diện phản kích, Diễm quân đại bại. Tả Diễm bị đại tướng hàng đầu của Từ Đạo Phúc là Trương Mạnh chém chết tại trận. Hai người con của y Tả Triệu và Tả Tuấn cũng đồng thời bị giết. Một vạn năm nghìn người xuất chiến, chỉ còn tám nghìn quân quay về Cối Kê. Những ngày hào hùng của quân viễn chinh đã thành quá khứ.

Toàn thân Tổng Bi Phong rung động, lệ nóng tuôn trào. Giang Văn Thanh và Lão Thủ vội đỡ lấy hai bên vai y.

Trong đại sảnh có gần hai mươi người, tất cả im lìm không thốt được tiếng nào.

Tả Diễm thua trận là chuyện trong dự liệu, nhưng không một ai nghĩ y lại thua nhanh, thảm và ngu xuẩn đến như vậy.

Lưu Nghị cất tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc nặng nề: "Thảm tử của chúng ta chưa có tin tức truyền về, sao Đồ tướng quân lại biết rõ chuyện phát sinh ở bờ bên kia như đích thân chúng kiến vậy?".

Đồ Phụng Tam vẫn giữ vẻ mặt thâm trầm lạnh lùng, thần nhiên thốt: "Trước đây khi Lưu soái và ta còn ở Kiến Khang, bọn ta đã phái người thâm nhập vào các thành ở phương Nam, kiến lập một mạng lưới tình báo bí mật. Cối Kê là một thành trì trọng điểm, hôm nay cuối cùng cũng hưởng thành quả. Trong vòng hai canh giờ, các người sẽ nhận được tin tức từ Cối Kê".

Lưu Dụ đến trước Tổng Bi Phong, đưa tay nắm hai vai y, bảo: "Mọi chuyện đã là sự thật không thể vấn hồi. Hiện giờ chúng ta chỉ có thể làm được một chuyện, chính là biến đau thương thành lực lượng, phản kích Thiên Sư quân, vì Diễm soái đòi lại món nợ máu này".

Sau đó gã buông hai tay ra, quay người đối mặt với mọi người, quát lên: "Ta nói đúng không?".

Lưu Dụ hướng về Đồ Phụng Tam hỏi: "Hiện giờ chủ tướng của Cối Kê và Thượng Ngự là vị đại tướng nào?".

Đồ Phụng Tam đáp: "Chính là đại tướng Chu Tự, nếu như Từ Đạo Phúc không e ngại ông ta thì đã sớm thừa thắng truy kích, toàn lực công thành rồi".

Lưu Dụ gật đầu nói: "Tốt! Đã do Chu đại tướng chủ sự, mọi việc còn có cách giải quyết, chúng ta lập tức bàn thảo".

Giang Văn Thanh ứng tiếng: "Ba mươi sáu chiếc Song Đầu chiến thuyền cộng thêm năm mươi tám hải thuyền cải trang thành chiến thuyền dưới bến chờ lệnh, có thể khởi hành bất cứ lúc nào".

Đồ Phụng Tam nói: “Hiện giờ các bến thuyền thuộc vùng Lâm Hải Vận ở phía bắc Cối Kê và Thượng Ngu tuy nằm trong tay quân viễn chinh, nhưng mặt biển đã bị hạm đội của Thiên Sư quân phong tỏa, nếu chỉ dựa vào lực lượng của quân viễn chinh, thì chỉ còn mỗi một cách là rút lui theo đường bộ mà thôi”.

Lão Thủ nói: “Từ Đạo Phúc đã sớm đoán chúng ta có kế sách rút quân viễn chinh khỏi hai thành Cối Kê và Thượng Ngu bằng đường biển. Đã tập trung ở Du Điều hơn hai trăm chiến thuyền, chuẩn bị sẵn sàng chặn đánh hạm đội của chúng ta bất cứ lúc nào”.

Lưu Dụ hừ lạnh nói: “Đã có Chu Tự chủ trì đại cục ở Cối Kê, quân đội trên bộ của Từ Đạo Phúc nhất thời không có cách gì uy hiếp Lâm Hải Vận, chỉ cần chúng ta có biện pháp ứng phó hạm đội ở Du Điều của địch quân, kể lui quân khẳng định thành công”.

Giang Văn Thanh nói: “Chiến thuyền ở Du Điều của địch quân để ta ứng phó, ta sẽ khiến cho hạm đội của Thiên Sư quân lo cho mình còn không xong, để Lưu soái có thể yên tâm lo chuyện Lâm Hải Vận, nhanh chóng chuyển cánh quân của Chu Tự đến Hải Diêm”.

Đồ Phụng Tam đồng ý: “Lấy công làm thủ, chính là chiêu số cao minh. Hơn nữa Song Đầu chiến hạm thì tiến thoái linh hoạt, lực công kích hơn hẳn các chiến thuyền của Thiên Sư quân, kế này vạn vô nhất thất. Điều lo ngại duy nhất chính là khi Từ Đạo Phúc nhìn được mưu lược của chúng ta, sẽ từ trên bộ tiến đánh Lâm Hải Vận, chúng ta sẽ bị tổn thất nặng nề”.

Toàn bộ hành động lui quân cần ít nhất mười ngày mới có thể hoàn thành. Nếu như Từ Đạo Phúc trong lúc này tiến đánh Lâm Hải Vận, toán quân đang triệt thoái nhất định sẽ không còn một mạng.

Lưu Dụ nói: “Vậy phải coi bản lĩnh của Từ Đạo Phúc như thế nào. Chúng ta không chỉ cho Trương Bất Bình chỉ huy lính mang theo vật liệu công sự và các khí giới bằng gỗ, chuyển đến Lâm Hải Vận, thiết lập căn cứ có năng lực phòng thủ, còn chở thêm năm nghìn quân, chịu trách nhiệm bảo hộ Lâm Hải Vận. Chúng ta là quân mới còn khỏe, phía địch quân thì chinh chiến lâu ngày đã mệt mỏi, muốn cố thủ Lâm Hải Vận mười bữa nửa tháng tuyệt không thành vấn đề. Các người cần ghi nhớ, chiến tranh đã triển khai toàn diện, hành động triệt thoái này là một phần trong sách lược, chứ không phải vì chúng ta lọt vào thế hạ phong”.

Mọi người vang vang đáp đã rõ.

Lưu Dụ ngửa mặt nhìn lên trần, giọng nói vang vang, từng câu từng chữ rõ ràng mạnh mẽ: “Ta phải khiến Từ Đạo Phúc biết rằng Bắc Phủ binh ta là cường binh do một tay Huyền soái huấn luyện ra, tại bãi Phì Thủy từng khiến trăm vạn hùng sư của đám người Hồ ôm hận

rút lui. Ta phải khiến Từ Đạo Phúc biết được rằng cho đến bây giờ Bắc Phủ binh vẫn là đoàn quân cường dũng nhất trong thiên hạ”.

Mọi người lại reo lên hưởng ứng, không khí càng lúc càng nóng lên.

Lưu Dụ thét to: “Thời gian hành động đã đến rồi. Chúng ta lấy sự thật để chứng minh cho mọi người thấy, Bắc Phủ binh là vô địch”.

oOo

Khi Hác Trường Hanh đi vào khoang thuyền, Nhiếp Thiên Hoàn đang lau chùi độc môn binh khí chấn động phương Nam của lão - Thiên Địa Minh Hoàn.

Một hàng chín mũi phi đao được lấy xuống đặt trên mặt bàn.

Tiếng nước sông vỗ vào thân thuyền bì bùm vang lên.

Hác Trường Hanh theo chỉ thị của Nhiếp Thiên Hoàn, đến ngồi cạnh lão, im lặng chờ đợi.

Nhiếp Thiên Hoàn cuối cùng cũng dừng công việc, quay sang gã bảo: “Ta muốn ngươi đi ngay!”.

Hác Trường Hanh ngơ ngẩn hỏi: “Đã phát sinh chuyện gì, có phải về phía Hoàn Huyền đã nảy sinh vấn đề không?”.

Nhiếp Thiên Hoàn rút ra một thanh chủ thủ, định thần nhìn ngắm nó một hồi, rồi đáp: “Về phía Hoàn Huyền chẳng những chưa có vấn đề gì, mà y còn lấy lễ đối với ta, nói toàn lời tâng bốc. Nhưng vì ta đã quá biết y, khiến ta nảy sinh cảm giác bất an”.

Sau khi Nhiếp Thiên Hoàn đánh lui thuyền đội của Dương Toàn Kỳ, Hoàn Huyền đích thân đến tận soái hạm Vân Long gặp Nhiếp Thiên Hoàn, thương lượng đại kế.

Lúc đó Hác Trường Hanh không có mặt tại đương trường, nên không rõ tình huống hai bên gặp nhau như thế nào.

Sáng nay Hác Trường Hanh nhận được mệnh lệnh triệu kiến của Nhiếp Thiên Hoàn, liền theo Ân Long vội vã đến gặp Nhiếp Thiên Hoàn.

Hác Trường Hanh nói: “Vào lúc này Hoàn Huyền dựa vào chúng ta, đương nhiên là đối với bang chủ phải cung phải kính”.

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài một hơi, hỏi sang chuyện khác: “Nhã nhi đã lên đường chưa?”.

Hác Trường Hanh đáp: “Đệ tử hộ tống Thanh Nhã cho đến Hoài Thủy, khẳng định Thanh Nhã có thể bình an đến Biên Hoang Tập”.

Nhiếp Thiên Hoàn liền trút hết nỗi lo trong lòng, Hoài Thủy thuộc phạm vi thế lực của thủy sư dưới trướng Hồ Bân ở Thọ Dương, chỉ cần biết được Doãn Thanh Nhã đang có mặt trên thuyền, nhất định chúng sẽ cho đi không cản trở gì. Thọ Dương hiện giờ như một Biên Hoang Tập nổi dài. Đây đã là một bí mật công khai.

Hác Trường Hanh nhìn không được hỏi: “Bang chủ muốn thuộc hạ đi đâu?”.

Nhiếp Thiên Hoàn buông chủ thủ từ trên tay xuống, im lặng một lúc, rồi trầm giọng nói: “Ta muốn ngươi quay về Lương Hồ”.

Hác Trường Hanh thất thanh hỏi: “Chuyện gì?”.

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: “Nhân cơ hội Hoàn Huyền chưa có lòng đề phòng, ngươi phải quay về Lương Hồ ngay lập tức. Hiện giờ quan hệ của chúng ta với Hoàn Huyền chỉ là minh hữu, y không có tư cách và cũng không dám quản chuyện điều động quân Lương Hồ của chúng ta”.

Nét kinh ngạc trên mặt Hác Trường Hanh vẫn chưa tan hết, lắc đầu nói: “Thuộc hạ không hiểu!”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Những ngày gần đây ta ngẫm nghĩ những lời của Nhậm Thanh Thị nói với ta. Ngay từ lúc đầu, Hoàn Huyền đối với chúng ta vốn đã không hảo tâm gì, chúng ta cũng tương kế tựu kế, hai bên đều lợi dụng lẫn nhau”.

Rồi hai mắt quắc lên, bắn ra hàn quang loang loáng, tiếp: “Bất quá tình hình hiện tại đã không còn khống chế được nữa, chúng ta đang rơi vào hiểm cảnh nguy cơ tứ bề, chỉ còn xem ai là người có thể tiên phát chế nhân, đánh gục đối phương”.

Hác Trường Hanh biến sắc nói: “Tình hình lẽ nào nghiêm trọng đến thế?”.

Nhiếp Thiên Hoàn hồi tưởng lại chuyện trước, buông tiếng: “Lần này ta và Hoàn Huyền gặp mặt, y vô cùng trầm tĩnh, có lúc ta nặng lời, y vẫn có thể tro tro không lộ hỉ nộ. Đây căn bản không phải là tính cách của y. Y chịu oan uất như vậy, nhất định là có mưu đồ khác. Cố gắng đề nén nhẫn nhịn nhất thời, ứng với câu ‘Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu’. Hừ! Hoàn Huyền định đối ta ư? Đợi kiếp sau đi!”.

Sắc mặt của Hác Trường Hanh bắt đầu trở nên rất khó coi.

Nhiếp Thiên Hoàn nói tiếp: “Công phu thâm tàng bất lộ của Hoàn Huyền vẫn chưa đạt, khi y nói đến tình thế hiện nay, phải điều chỉnh sách lược, tạm thời bỏ qua Biên Hoang Tập, chuyển sang toàn lực đối phó với Kiến Khang, ta phát giác được trong mắt hấn lóe lên thần sắc đặc ý. Ta cạch bà cố ngoại mười tám đời tổ tông nhà y, tên tiểu nhân Hoàn Huyền dám đến gạt Nhiếp Thiên Hoàn ta hả?”.

Hác Trường Hanh gạt đầu nói: “Hoàn Huyền đích xác là đang dùng thủ đoạn. Nhưng sao bang chủ không trách y nói một đằng làm một nẻo?”.

Nhiếp Thiên Hoàn cười lạnh đáp: “Đối với thứ người đó còn gì để nói nữa? Sáng nay y sai Hoàn Vĩ đến gặp ta, nói rằng chính ngộ ngày mai sẽ tự thân lên Vân Long gặp ta. Đã biết y không đến thì thôi, đến thì ắt là không có thiện ý gì, ta sẽ bày trận đợi y. Chỉ cần y dám lên thuyền, ta sẽ dạy cho giáo huấn cho y biết không thể mà toàn mạng lỵ khai”.

Hác Trường Hanh giật mình nói: “Bang chủ! Nếu vậy Trường Hanh cần phải ở lại”.

Nhiếp Thiên Hoàn nhìn hấn một lúc, mỉm cười hỏi: “Người lo rằng ta không giết được Hoàn Huyền hay sao?”.

Hác Trường Hanh đáp: “Trường Hanh chỉ muốn liều mạng vì bang chủ”.

Nhiếp Thiên Hoàn thông thả nói: “Hoàn Huyền tuy được tôn vinh đến vị trí đầu của Cửu phẩm cao thủ, nhưng Nhiếp Thiên Hoàn ta không thêm để y vào mắt. Đương nhiên y sẽ không nghĩ vậy, cũng bởi y nghĩ có thể thắng được ta, mới dám đem thân ra mạo hiểm. Cơ hội duy nhất để y giết ta là ở Đại Giang. Dù cho y có dốc hết toàn lực, vẫn không có năng lực khiêu chiến với Xích Long hạm của Lưỡng Hồ bang chúng ta”.

Hác Trường Hanh nhíu mày nói: “Đã là như vậy, tại sao chúng ta không rút toàn quân về Lưỡng Hồ, gạt chân của Hoàn Huyền? Khi Hoàn Huyền cùng khai chiến với quân Kiến Khang, thì chúng ta sẽ đánh chiếm Kinh Châu, như thế bá nghiệp có thể thành”.

Nhiếp Thiên Hoàn cười khố nói: “Người nói ta không nghĩ qua đề nghị người à? Nhưng nếu như chúng ta rút về Lưỡng Hồ, Hoàn Huyền có dám liều mạng đánh Kiến Khang không? Dù gan có to bằng trời, y cũng không dám làm điều đó”.

Rồi thở dài đứng dậy, đến đứng sau lưng Hác Trường Hanh, kiêu ngạo nói: “Năm nay ta năm mươi lăm rồi, thời gian còn lại không nhiều, không thể phí thời gian nữa, trước mắt là cơ hội duy nhất cho bá nghiệp của ta. Chỉ cần giết được Hoàn Huyền, đoạt được Kinh Châu, thượng du Đại Giang sẽ nằm trong tay ta. Thiên hạ phương Nam ắt sẽ là vật trong túi của Nhiếp Thiên Hoàn ta. Nếu không vì có gì ta phải rời khỏi Lưỡng Hồ, lao sư động chúng?”.

Hác Trường Hanh có lời mà tắc nghẹn, lát sau mới nói: "Theo lời bang chủ, kẻ đến không thiện. Hoàn Huyền đã dám lên thuyền gặp bang chủ, tất nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, người đi theo Hoàn Huyền nhất định là cao thủ tinh nhuệ trong nhóm thủ hạ, kỳ nhân dị sĩ, không sợ hành thích".

Nhiếp Thiên Hoàn trở về chỗ cũ ngồi xuống, tay phải đặt lên bàn, ngón tay giữa khẽ gõ gõ lên mặt bàn, mỉm cười thốt: "Trong thiên hạ này, hiện giờ người có thể làm cho Nhiếp Thiên Hoàn ta nể nang chỉ có hai người, một là Yến Phi, hai là Tôn Ân. Nhưng hai người này nhất định sẽ không vì Hoàn Huyền ra sức, vậy thì người xem ta còn phải sợ cái gì nữa?".

Hác Trường Hanh nhìn ngón tay đang gõ nhẹ lên mặt bàn của y, lo lắng nói: "Hoàn Huyền nhất định là muốn tiên hạ thủ vi cường, tại sao lại bỏ qua cơ hội khi gặp bang chủ lần trước chứ?".

Nhiếp Thiên Hoàn thu hồi tay phải lại, điềm nhiên đáp: "Hỏi rất hay! Đó là vì thời cơ lúc đó vẫn chưa chín mùi. Khi ấy ta vừa đại phá Dương Toàn Kỳ, khí thế như ráng hồng, hạm đội bố trí cả một vùng sông nước Giang Đô, vả lại Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham còn có lực lượng để đánh trả. Nếu như Hoàn Huyền khai chiến với chúng ta, thì khẳng định sẽ tự loạn trận cước, dễ dàng rước lấy đại họa toàn bộ thủy sư Kinh Châu bị diệt, lạc quan lắm cũng dẫn đến thế lưỡng bại câu thương. Hoàn Huyền sao dám mạo hiểm như vậy?".

Dùng chốc lát rồi hỏi: "Người biết Tiêu Tung dùng cách nào để đoạt được quyền khống chế ở Ba Thục không?".

Hác Trường Hanh gật đầu đáp: "Chính là thông qua Can Quy ám sát Mao gia chi chủ".

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Nếu có thể giết chết Nhiếp Thiên Hoàn ta, thì chuyện xảy ra ở Ba Thục sẽ tái diễn ở đây. Đó là biện pháp hữu hiệu nhất để đối phó trực tiếp với Lương Hồ bang của chúng ta. Lần gặp Hoàn Huyền vừa rồi, trước khi đi khỏi, y hỏi ta nếu y lên ngôi hoàng đế, thì ta cần y báo đáp điều gì? Ta nói nếu như có thể thành bang hội lớn nhất ở phương Nam, thì đã mãn ý nguyện lắm rồi. Y nhìn ta dò xét tới lui, bảo y có thể ban cho ta chức Đại Tư Mã, rồi bảo muốn tới gặp ta thương lượng chuyện này. Ha ha! Hoàn Huyền cứ làm như ta là con nít lên ba vậy!".

Hác Trường Hanh nói: "Bang chủ! Cho phép đệ tử ở lại!".

Nhiếp Thiên Hoàn dứt khoát nói: "Trong bang, ngoại trừ Nhiếp Thiên Hoàn ta, chỉ có Trường Hanh người là có tư cách và uy vọng để lãnh đạo huynh đệ trong bang, bởi vì chỉ có người là có tài thống lĩnh toàn bang. Ta bảo người quay về Lương Hồ, là một nước cờ lợi hại. Có câu không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu như hôm nay Hoàn Huyền có thể may mắn

thoát thân, chúng ta sẽ trở mặt toàn diện với Kinh Châu quân. Có người ở Lưỡng Hồ giúp ta, tình thế dĩ nhiên sẽ khác hơn nhiều. Người không những nên đi, mà phải đi ngay lập tức”.

Hác Trường Hanh không có cách nào khác, chỉ còn có cách đồng ý, nói: “Mọi việc theo ý sắp đặt của bang chủ”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Ta cố ý mang hạm đội từ Kinh Châu hạ du, là muốn khiến Hoàn Huyền xao lãng không đề phòng. Lần này chúng ta chỉ điều động ra phân nửa hạm đội, chỉ cần người có thể bình an quay về Lưỡng Hồ. Nếu như ta có điều thất lợi, thì người cũng nắm trong tay thực lực mà giúp ta. Đương nhiên, nếu như thành công giết được Hoàn Huyền, mọi vấn đề nan giải đều êm xuôi hết, hiểu không?”.

Hác Trường Hanh gật đầu đáp: “Trường Hanh đã minh bạch!”.

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười nói: “Sau khi quay về, hãy vì ta mà vẫn an Nhậm hậu”.

Hác Trường Hanh muốn nói mà không thể mở lời.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Người muốn làm đại sự, còn sợ gì mạo hiểm? Cả đời ta không ngừng sống trong mạo hiểm, nhưng mỗi khi gặp nguy hiểm đều giành thắng lợi, nhờ đó ta không ngừng đạt được thành công. Lần này cũng chính là một thứ mạo hiểm đây! Cái mùi vị này quả thật là khó hình dung. Trước giờ ta luôn là kẻ không cam tâm sống đời bình dị, chỉ có ở trong hiểm cảnh, ta mới có thể cảm thụ được mọi sướng vui khổ cực của sinh mệnh”.

Hác Trường Hanh cung kính hỏi: “Bang chủ còn căn dặn gì nữa không?”.

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: “Khi người dùng Ẩn Long quay về Lưỡng Hồ, do từ đây đến Giang Đô là đoạn thủy trình nguy hiểm nhất, người phải đề cao cảnh giác, thiên vạn lần không nên khinh địch”.

Nhiếp Thiếp Hoàn bảo: “Ta chỉ là lo lắng hão huyền vậy thôi, một ngày chưa thu thập được Nhiếp Thiên Hoàn ta, Hoàn Huyền sẽ không dám làm chuyện đả thảo kinh xà như thế đâu, người đi đi!”.

Hác Trường Hanh nói: “Trường Hanh đột nhiên nghĩ ra một chuyện rất có thể”.

Nhiếp Thiên Hoàn nhíu mày hỏi: “Chuyện gì rất có thể?”.

Hác Trường Hanh đáp: “Lần trước Hoàn Huyền không hề động thủ, có khả năng là vì chưa an bài được mọi chuyện”.

Nhiếp Thiên Hoàn hỏi: “Ý người nói là Hoàn Huyền chưa an bài được về phương diện gì?”.

Hác Trường Hanh đáp: “Đệ tử muốn ám chỉ Tiêu Tung. Có lẽ y chưa đến được Kinh Châu, do đó Hoàn Huyền không dám hành sự lỗ mǎng, vì thế hoãn kế hoạch đối phó với chúng ta tới ngày mai”.

Hác Trường Hanh rời khỏi chỗ ngồi, quỳ sụp xuống đất, lạy Nhiếp Thiên Hoàn ba lạy liên tiếp, rồi quay mặt ra đi.

Sắc mặt của Nhiếp Thiên Hoàn không hề thay đổi, nhưng đợi đến khi Hác Trường Hanh đi rồi, mới nặng nề thở ra một hơi dài.

Vô luận là lão có lòng tin đối với bản thân mình như thế nào, nhưng hành động ám sát Hoàn Huyền vào ngày mai cũng là một hành vi mạo hiểm mà không có cách gì tránh được. Nếu như lão không thành công, thì sẽ rơi vào cục diện khổ chiến.

Lão có thể mở đường máu chạy về Lương Hồ thì cũng như không chạy về, thật không muốn lôi kéo Hác Trường Hanh vào vòng hiểm nguy của mình như thế này.

Trong lòng lão chợt nhớ tới gương mặt hoa xinh đẹp của Nhậm Thanh Thị. Vị mỹ nữ này phải chăng vẫn đang ở một tiểu đảo trên Động Đình hồ, luyện cái Tiêu Dao đại pháp gì đó hay không? Hay là ả vì chuyện mình không nghe lời khuyến cáo của ả, xuất binh Giang Đô, để rồi buồn chán mà tìm nơi khác lánh đi?

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Nhiếp Thiên Hoàn rộn lên cái cảm giác đau thương và thất lạc vô hạn.

- o O o -